

Pylli i magjepsur

Bashkëvëllazërimi

LS Morgan

Një libër nga LS MORGAN
Fotografia e kopertinës: Odile Silva Dias

Përkthyes: **Blerina Mecule**

Kjo është një vepër fikcioni. Qëllimi i saj është të argëtojë njerëzit.
Emrat, personazhet, vendet dhe ngjarjet e përshkruara janë produkte të
imagjinatës së autorit.

Çdo ngjashmëri midis këtyre aspekteve është thjesht e rastësishme.

TË GJITHA TË DREJTAT E REZERVUARA

Ndalohet ruajtja dhe/ose riprodhimi i çdo pjese të kësaj vepre, me çdo
mjet - të prekshëm ose të paprekshëm - pa pëlqimin paraprak me
shkrim të autorit.

Shkelja e të drejtave ekskluzive të mbajtësit të të drejtave të autorit do
të shkaktojë dënime civile dhe penale.

Table of Contents

Një libër nga LS MORGAN

Kur Nikolasi dhe Arturi u zgjuan atë mëngjes të ftohtë të 31 tetorit, ata u ngritën plot energji dhe ngazëllim, jo vetëm sepse ishte festa e Hallouinit, por edhe për shkak se ata ndodheshin në fermën ...

Rreth autores

Kontakto autoren

Kur Nikolasi dhe Arturi u zgjuan atë mëngjes të ftohtë të 31 tetorit, ata u ngritën plot energji dhe ngazëllim, jo vetëm sepse ishte festa e Hallouinit, por edhe për shkak se ata ndodheshin në fermën e tezës së tyre të madhe. Të dy e dinin se do të kishin të gjithë fundjavën për të shijuar aventura emocionuese, shëtitje dhe argëtim. Ata pinë shpejt kafënë, madje edhe nën vëzhgimin qortues të nënës së tyre, e cila dëshironte që ata të hanin më shumë në tryezën e bollshme plot me biskota karakteristike të atij vendi, gjizë, bukë e bërë në shtëpi, tortë me miell misri, qumësht të freskët dhe fruta rajonale. Megjithatë, dy vëllezërit mendonin si e si të largoheshin dhe të eksploronin botën e mundësive që i priste. Nikolasi, një fëmijë tetëvjeçar, ishte komandanti i dy djemve dhe shkoi me besim drejt rrugës që çonte në plantacionin e madh të kafesë. Atij i ishte besuar kjo detyrë udhëheqëse jo vetëm sepse ishte më i madhi, por për shkak të aftësisë së tij për të marrë vendime dhe për të zgjedhur vullnetin e tij në të gjitha aventurat. Vëllait më të vogël pesëvjeçar i kishte mbetur guximi të duronte të gjitha aventurat që udhëhiqte Nikolasi dhe admirimi që kishte për të. Të dy duke mbajtur shkopin që gjetën në tokë, vazhduan rrugën e tyre, të emocionuar nga aventura, para se të dëgjonin të bërtiturën e nënës së tyre e cila dëshironte t'ua shmangte atyre hyrjen në plantacionin e kafesë për shkak të ekzistencës së gjarpërinjve të mundshëm apo kafshëve të rrezikshme. Mirëpo ajo u largua para se të shihte se fëmijët po bënë pikërisht të kundërtën e asaj që kishte urdhëruar.

"Unë nuk kam frikë nga gjarpërinjtë," tha Nikolasi plot besim, duke goditur disa nga bishtat e kafesë me shkopin e tij teksa ecte.

"As unë nuk u trembem atyre", tha vëllai i vogël, me gjoksin e zbuluar dhe me një zë të sigurt.

"Ti do kishe frikë po ta shikoje një të atillë. Në shkollë, mësuese Jurema tha se ka gjarpërinj që mund të kullufisin me një kafshatë një fëmijë si ti. Ata hapin gojën e tyre të madhe kështu, kanë gojë vërtet të mëdha," ai filloi t'i shtrinte duart mbi kokën e vëllait të tij, "dhe ham! Ata të kullufisin të tërin dhe shkojnë për të fjetur me muaj të tërë".

Djali i vogël u tkurr prapa në momentin e "ham", por ai qëndroi i vendosur, madje edhe me sytë e tij të zgurdulluar, duke u përpjekur të mos qajë. Ai kishte frikë se vëllai i tij i madh do të mendonte se do të prapsej dhe do ta ndalonte që ta shoqëronte në aventurat e tij.

"Ah... mos u shqetëso! Nuk ka gjarpërinj të tillë të mëdhenj këtu në Bahia, vetëm në Pantanal, Amazonia, e kështu me radhë".

“Kjo është e mrekullueshme, Nikolas. Nuk dua të më kullufisi një gjarpër i fjetur.”

“Gjarpri nuk të ha ndërsa fle, i marrë! Të ha dhe fle më vonë. Për të tretur ushqimin. Ashtu si kur mami bën shumë lazanja dhe ne duam ta kullufisim të gjithë pjatën dhe pastaj nga lodhja na zë gjumi”.

"Nuk dua të më hajë një gjarpër i zgjuar."

“Ty nuk do të të hajë asnjë gjarpër.”

"A je i sigurt?"

"Po, jam. Nëse do të të hante gjarpëri, mendoj se mami do të më dënonte për një muaj të tërë.

“Po, të jesh i dënuar nuk është aq bukur”, tha vogëlushi.

"Aspak", tha Nikolasi.

Ata vazhduan të ecnin, duke kërcyer mbi shkurre, duke goditur gurë dhe shkopinj, duke prekur gjethe, duke këputur fruta të gjelbra të kafesë dhe duke i hedhur ato në ajër.

Papritmas, një zhurmë në pyll, pak më tej, i bëri ata të ndalonin, të befasuar. Ata mbajtën frymën dhe qëndruan vigjilentë, derisa doli një shpend deti.

“Je shumë i trembur, Artur.”

"Epo, nuk thashë asgjë!"

“Epo gati sa nuk po më heq pantallonat e mia. A mund ta lësh të largohet, të lutem?”

Vogëlushi e kuptoi dhe e la të shkonte, i turpëruar.

“Mendova se ishte një jaguar. A ka ndonjë jaguar këtu, Nikolas?”

“Nuk e di, mësuesja nuk foli për jaguarët; më pas do pyesim teze laia, por nuk mendoj se ka ndonjë këtu. Pse jaguarët do të duan të ecin në plantacion kafe? Ata janë mishngrënës. A e di çfarë janë kafshët mishngrënëse, Artur?”

"Jo."

“Ata hanë mish, domethënë, ata nuk hanë këtë shkurre e asgjë këtu. A më kuptove?”

“Po, e kuptova. Ata nuk shkojnë në plantacionin e kafesë, sepse nuk u pëlqen të pinë kafe”.

Vëllai vuri dorën në fytyrë duke tundur kokën negativisht kur dëgjoi komentin e këtij fëmije të vogël.

"O Zoti im!"

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>